

МОЯТ СМОЛЯН ПРЕЗ 2050-ТА ГОДИНА

Една нощ сънувах Смолян през 2050-та година. В съня ми родният ми град беше иновиран, но много уютен и със задушевна атмосфера. Сънувах, че пътувам към Калето с моето семейство. От пътя гледката беше изумителна! Видях модерното как се съчетава със старото, но красиво строителство. Стара прекрасна отвън сграда, беше превърната в просторна, модерна танцова зала. Друг стар, но красив апартамент беше преобразуван в уютен и изтънчен ресторант. По улиците на града нямаше бездомни кучета и котки, защото всички бездомни животинки бяха в приюта за животни. Забелязахме доста коли от други градове на България пред планетариума, в очакване на поредния сеанс, привлечени от табели с информация за него, а и зеленината, която пречеше да се види един от малкото планетариуми в България, я нямаше.

Над високите върхове на дърветата и над главите ни се движеше лифт, свързващ града с Пампорово и Мечи чал. Отдолу лифтът изглеждаше много голям. Беше много дълъг, но предоставяше удобство за любителите на зимните спортове и за гостите на града и курортите. Така скиорите, сноубордистите и туристите можеха да се качват с него до Пампорово, да карат до обяд или да продължат до Мечи чал и там също да карат ски или сноуборд, а следобед да се върнат с лифта.

Когато пристигнахме на Калето и хвърлих поглед отвисоко над града, разбрах колко ценна, уникална, пленителна и красива е природата на Смолянската котловина – райско кътче от Родопа планина.

Преди да отпътуваме за Калето се разходихме по “Пътеката на здравето”. Тя беше обезопасена и почистена от падналите дървета и боклуци и ясно се очертаваше точният път за преминаване по нея. Забелязахме, че много възрастни и семейства с малки деца се разхождат. Беше е така, защото хората имаха доверие на изградените огради, които им служеха за опора по стръмните и опасни участъци. За малките деца имаше направени дървени съоръжения за катерене и игра. Така пътеката се бе превърнала в любимо и чудесно място на малки и големи и за разходки през лятото. Нашата разходка на чист въздух сред пеещите птички и ромоленето на поточетата беше невероятно преживяване.

След разходката по “Пътеката на здравето” и Калето семейството ми и аз продължихме към Пампорово. Хората усилено се подготвяха за предстоящия зимен сезон. Изграждането на новите писти за ски и сноуборд

състезатели беше приключило. Пистите за състезатели бяха направени, защото туристите не се пазят, а точно обратното, много често те се сблъскват със спортистите, от които се очаква да ги пазят от такива инциденти, тъй като са по-опитни и с по-добри умения. Ето затова тези писти са удобство за състезателите и дават спокойствие на туристите.

След разходката на Пампорово се върнахме вкъщи. С родителите ми и брат ми обсъждахме как по улиците на града се движеха много електрически автобуси, а повечето хора ходеха пеша или бяха възседнали велосипедите си по хубавите велоалеи.

След кратката дискусия се събудих. Цял ден след това мислих за чудесните гледки, които сънувах и как, ако някога сънят ми се сбъдне, ще се усмихна и ще преживея този великолепен и запомнящ се ден още няколко пъти.

В съня ми Смолян беше като приказка, разпростираща се по уникалната Родопска планина, чийто край не се виждаше в далечината. Насън изпитах толкова силни чувства, които не мога да си представя как бих изпитала наистина в реалността. Радвам се, че изживях това, макар и насън. Вярвам, че един ден през 2050–та сънят ми може да се превърне в реалност.

Костадина Манолевска
8 “Б” клас
ППМГ “Васил Левски” гр.Смолян